

Undeva la

Maresalmusca

Undeva, la mijlocul celor două priviri,
ne scuturaserăm amândoi
de cele mai grele oase ce ne țineau prea drepti
pentru povara ochilor.
Ți-am ridicat cu degetul o pleopă;
un sfârc ți-a plesnit
înflorind roșiatic ca o plagă,
acoperindu-te de o bolnavă primăvară trupească,
crescându-ți ramuri în locul oaselor
ce le scuturaseși undeva
la mijlocul celor două priviri
acoperite de pleoapele borțoase de primăvară.
Am să ma sufoc de la atâta privit, spuneai,
în timp ce mâna mea cealaltă
îți îndesa pe gură petalele încă nerostite,
până când se revărsau prin celălalt sfârc,
plesnind și umplându-mi gura de tine
într-un înec ce nu îl mai simțeam în oase.